

Svar:

Danmarks Rederiforenings brev af 24. marts 1981 til folketingets energipolitiske udvalg giver mig anledning til følgende kommentarer:

Rederiforeningen tager afstand fra bestemmelsen i lovforslagets § 2, stk. 2, hvorefter energiministeren kan fastsætte regler om, at loven helt eller delvis finder anvendelse på danske havanlæg, der befinder sig på en anden stats søterritorium eller kontinentalskelområde.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår bl. a., at bestemmelsen i § 2, stk. 2, alene og kun undtagelsesvis er tænkt bragt i anvendelse i områder, hvor sikkerhedsbestemmelserne er åbenbart utilfredsstillende og erfaringsmæssigt ikke har vist sig egnede til at sikre et rimeligt sikkerhedsmæssigt niveau. Det fremgår desuden af bemærkningerne, at eventuelle bestemmelser fastsat i henhold til § 2, stk. 2, vil blive afpasset efter de forhold, hvorunder det pågældende anlæg skal udøve den i lovforslaget omhandlede virksomhed. Lovforslagets udgangspunkt er således, at lokale regler skal finde anvendelse, og at danske regler kun skal bringes i anvendelse, når der er konstateret et åbenbart behov herfor.

En beslutning i henhold til § 2, stk. 2, kræver endvidere en forudgående drøftelse i koordinationsudvalget med deltagelse af arbejdsmarkedets parter.

Dansk sikkerhedslovgivning finder allerede i dag i et ikke ubetydeligt omfang anvendelse på fremmed område, såsom dykkerloven og lov om skibes sikkerhed, der gælder for flytbare platforme, som må anses for skibe.

Jeg kan tilføje, at jeg finder det vanskeligt at sidestille efterforsknings- og indvindingsvirksomhed til søs, der utvivlsomt indebærer særlige risici, bl. a. fordi virksomheden er sammentrængt på et meget begrænset område, med industrivirksomhed i traditionel forstand. Jeg finder det tillige uforståeligt, at der ikke i en moderne lovgivning skulle være hjemmel til at fastsætte regler, der efter indhøstede erfaringer måtte vise sig bydende nødvendige.

På denne baggrund, samt under hensyn til at kravene til disse anlæg i vidt omfang vil blive søgt standardiseret gennem internatio-

nalt fastsatte forskrifter, jfr. f. eks. IMCO's code for the construction and equipment of mobile offshore drilling units, og da sikkerhedsforskrifter ofte i praksis vil have karakter af minimumskrav, finder jeg Rederiforeningens bemærkninger overdrevne og ganske ude af trit med lovforslagets intentioner.

Rederiforeningen har fundet bestemmelsen i lovforslagets § 13, stk. 2, hvorefter tilsynsmyndighedens medarbejdere og aktionskomiteens medlemmer uden retskendelse mod behørig legitimation har adgang til alle dele af virksomheden, i det omfang det er påkrævet, for at de kan varetage deres hverv, helt usædvanlig i dansk ret.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget er bestemmelsen, der er afpasset efter formuleringen i den lignende bestemmelse i de i sin tid af ministeriet for Grønland fastsatte forskrifter for borevirksomhed til havs, sædvanlig inden for nyere tilsynslovgivning, således forefindes bestemmelser af tilsvarende karakter f. eks. i § 76 i lov nr. 681 af 23. december 1975 om arbejdsmiljø, i § 22, stk. 3, i lov nr. 293 af 8. juli 1978 om private registre og i § 31 i lovebekendtgørelse nr. 305 af 26. maj 1978 om almindelig omsætningsafgift.

Bestemmelsen er af afgørende betydning for tilsynsmyndighedens mulighed for at føre kontrol med lovens overholdelse, samtidig med at den sikrer, at aktionskomiteen kan varetage sine opgaver efter forslaget § 8, stk. 4.

Bestemmelsen giver tilsynsmyndigheden adgang til virksomheden, hvor dette er påkrævet for tilsynets udøvelse, og således ikke hvor opgaven alene er at tilvejebringe oplysninger m.v., der kan skaffes i medfør af reglen i § 13, stk. 1.

Med hensyn til Rederiforeningens forslag om indsættelse af en bestemmelse, der fastslår, at tilsynets virksomhed ikke unødigt må vanskeliggøre arbejdsgangen på og omkring anlægget, har jeg lagt til grund, at dette helt naturligt følger af almindelige forvaltningsretlige principper.

For så vidt angår lovforslagets § 14, stk. 1, hvorefter energiministeren kan pålægge ejeren eller brugeren af et havanlæg at betale udgiften ved tilsynet, har Rederiforeningen gjort gældende, at dette strider imod det almindelige princip, hvorefter staten almindeligvis afholder udgifter forbundet med tilsyn